

те челоуѣцы горки слезы роняха, и плачеве те имъ неможеха да ся скрять. Въ обща та тая скорбь, самъ Дамонъ былъ веселень и радостень и благодарше, самъ благодаря Бога, чи желаніе то си прія добро свершеніе, и пріятеля си е не вредимъ.

Стигвнїй ся въ срѣдъ пїяца та заста на тамо, и чекаше мирно смертоносно то удареніе немилостивнаго рятника. Покрыха му очы те съ черна кърпа, обтегна ся врата му голъ, начна да свѣти выше надъ глава та му проклѣта та сабія. Тога напрасно чуся да выка единъ, чекай молимъ тя, чекай жесточе челоуѣче, чекай. Едвамъ дышаше, покрытъ и подлянъ отъ потъ, и напрашенъ ся вижда единъ младъ челоуѣкъ, кой то тарчешкомъ тичаше. На той гласъ сѣнїй ся враца да види, ся сумняваше, и му остава свободенъ путь да мине, и като стигна въ срѣдъ, гдѣ то бѣше Дамонъ, нека е прославленно, викна съ голѣмо душевно то си страданіе: да е прославленно небо то, чи Сьновна та должностъ, не ма възбрани да исполня пріятелска та должностъ. Послѣ тича нестрѣплизъ при Дамона, и ся хварли на врата му. Той часъ бьва между народа едно шепнуваніе смутено съ удивленіе и съ радость. Тога единъ на другито дума, той е Пиеія, той сущїй е. Увы! кой ли бы выше почекалъ го былъ? — Кой ли выше бы му повѣрувалъ былъ?

Пиеія отбаче като ся откъсна и ся махна отъ пріятеля си, безъ страхъ представлявася предъ